மேன்மதி கோவை தமிழ் மன்றம்

சர்வதேச ஆக்கப்பூர்வமான ஆய்விதழ்

MENMATHI KOVAI TAMIL MANDARM

INTERNATIONAL JOURNAL OF CREATIVE RESEARCH THOUGHTS

Double-Blind Peer-Reviewed | Open Access

E-ISSN: 3049-3676 (ONLINE)

Bimonthly | Online Publication | Tamil Language

Published: 23.10.2026

Volume 10 | Issue 10 | September – October 2026

Nature Consciousness and Environmental Protection in Tamil Literature

Dr. A. Sridevi

Head, Department of Tamil,

Nehru Arts and Science College Coimbatore

Email: a.sridevi4@gmail.com / Ph: 9788137991

M. Nithya

Assistant Professor, Department of Tamil

Arasu Arts and Science College for Women, Karur-6

Email: nithyasakthisakthi36@gmail.com Ph: 9791317878

Abstract

Tamil literature has maintained a close relationship with nature from the Sangam period to contemporary times. Nature is not merely presented as a background to human life; it is portrayed as an integral part of human existence, culture, emotions and social life. Sangam literature particularly reflects a profound ecological consciousness through the concept of *Thinai*, in which geographical landscapes, flora, fauna, occupations and human emotions are interconnected. The literary representation of mountains, forests, agricultural lands, coastal regions and arid landscapes demonstrates the intimate relationship between human beings and their natural surroundings. Classical Tamil works also emphasize the importance of rain, water, agriculture, trees and other natural resources. Modern Tamil literature, responding to industrialization, urbanization, deforestation, pollution and climate-related concerns, has transformed this traditional ecological consciousness into a critique of environmental degradation. This article examines the continuity and transformation of ecological thought in Tamil literature and explores how literary texts contribute to environmental awareness and sustainable living. It argues that Tamil literary traditions offer valuable ethical perspectives for contemporary environmental protection.

Keywords: Nature, Environment, Ecological Consciousness, Sangam Literature, Thinai, Environmental Protection, Sustainability, Tamil Literature.

தமிழ் இலக்கியங்களில் இயற்கைச் சிந்தனையும் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பும்

முனைவர் அ ஸ்ரீதேவி,

தலைவர் தமிழ்த்துறை,

நேரு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்

மின்னஞ்சல்: a.sridevi4@gmail.com Ph:9788137991

மு. நித்யா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

அரசு மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, கரூர்-6

மின்னஞ்சல்:nithyasakthisakthi36@gmail.com, Ph: 9791317878

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்க காலம் தொடங்கி தற்காலம் வரையிலான தமிழ் இலக்கியங்கள் இயற்கையுடன் நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்டுள்ளன. இயற்கை என்பது மனித வாழ்வின் வெறும் பின்னணியாக மட்டும் காட்டப்படாமல், மனிதனின் வாழ்வியல், பண்பாடு, உணர்வுகள் மற்றும் சமூக வாழ்வின் இன்றியமையாத ஒரு பகுதியாகப் படைத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் திணைக் கோட்பாடு, நிலப்பரப்பு, தாவரங்கள், விலங்குகள், தொழில்கள், காலநிலை மற்றும் மனித உணர்வுகள் ஆகிய அனைத்தும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை என்பதை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் ஆழமான சூழலியல் சிந்தனையைப் பிரதிபலிக்கிறது.

மலை, காடு, வேளாண் நிலம், கடலோரப் பகுதி மற்றும் வறண்ட நிலப்பகுதி ஆகியவற்றின் இலக்கியப் பதிவுகள் மனிதனுக்கும் அவனைச் சூழ்ந்த இயற்கைச் சூழலுக்கும் இடையிலான நெருக்கமான உறவை எடுத்துரைக்கின்றன. மேலும், செவ்வியல் தமிழ் இலக்கியங்கள் மழை, நீர், வேளாண்மை, மரங்கள் மற்றும் பிற இயற்கை வளங்களின் முக்கியத்துவத்தையும் வலியுறுத்துகின்றன. நவீன தமிழ் இலக்கியங்கள் தொழில்மயமாக்கல், நகரமயமாக்கல், காடழிப்பு, மாசுபாடு மற்றும் காலநிலை மாற்றம் போன்ற சமகாலச் சூழலியல் சிக்கல்களுக்கு எதிர்வினையாற்றி, மரபுவழி இயற்கைச் சிந்தனையைச் சுற்றுச்சூழல் சீரழிவை விமர்சிக்கும் புதிய சிந்தனைப் போக்காக மாற்றியமைத்துள்ளன.

சூழலியல் நோக்கில் தமிழ் இலக்கியங்களை அணுகும்போது, மனிதனும் இயற்கையும் தனித்தனி அலகுகள் அல்ல; அவை ஒன்றையொன்று சார்ந்த உயிரியல் மற்றும் வாழ்வியல் அமைப்புகளாக விளங்குகின்றன என்பதை அறிய முடிகிறது. ”**திணை**

என்பது நிலம், உயிரினங்கள், தொழில், காலநிலை மற்றும் மனித வாழ்வியல் ஆகியவற்றின் ஒருங்கிணைந்த அமைப்பாகக் கருதப்படுவதால், அதனைச் சூழலியல் பார்வையில் அணுகுவதற்கான வாய்ப்பு உள்ளது."[1] இவ்வாய்வுக் கட்டுரை, தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் சூழலியல் சிந்தனையின் தொடர்ச்சியையும் அதன் மாற்றப் பரிமாணங்களையும் ஆராய்வதோடு, இலக்கியப் படைப்புகள் சுற்றுச்சூழல் விழிப்புணர்வையும் நிலையான வாழ்வியலையும் உருவாக்குவதில் ஆற்றும் பங்களிப்பையும் எடுத்துரைக்கிறது. சமகாலச் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பிற்குத் தேவையான அறநெறி மற்றும் வாழ்வியல் நோக்குகளைத் தமிழ் இலக்கிய மரபுகள் வழங்குகின்றன என்பதை இவ்வாய்வு வலியுறுத்துகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: இயற்கை, சுற்றுச்சூழல், சூழலியல் உணர்வு, சங்க இலக்கியம், திணை, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, நிலைத்தன்மை, தமிழ் இலக்கியம்.

முன்னுரை

மனித வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, நீர், காற்று, உறைவிடம் ஆகிய அனைத்திற்கும் இயற்கையே ஆதாரமாக விளங்குகிறது. மனிதன் இயற்கையிலிருந்து தனித்துப் பிரிந்து வாழ முடியாது. இத்தகைய மனிதன்–இயற்கை உறவு தமிழர் வாழ்வியலிலும் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் தொன்றுதொட்டு இடம்பெற்று வந்துள்ளது. குறிப்பாக, சங்க இலக்கியங்கள் இயற்கையை வெறும் காட்சிப்பொருளாகக் கருதாமல், மனித வாழ்க்கையின் ஓர் அங்கமாகவே பதிவு செய்துள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தின் ஐந்திணைக் கோட்பாடு இயற்கைச் சூழலையும் மனித உணர்வுகளையும் ஒன்றிணைத்துச் சிந்தித்த சிறப்புமிக்க

இலக்கியக் கோட்பாடாகும். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய நிலப்பகுதிகளின் இயற்கைச் சூழல், அங்கு வாழ்ந்த மக்களின் தொழில், உணவு, விலங்குகள், தாவரங்கள், காலநிலை மற்றும் வாழ்க்கை முறைகளோடு இணைத்துக் காட்டப்படுகிறது. இதன் மூலம் இயற்கை என்பது மனிதனுக்கு வெளியே இருக்கும் பொருள் அல்ல, மனித வாழ்வின் அடிப்படைச் சூழல் என்பதைத் தமிழ் இலக்கியம் உணர்த்துகிறது.

"சூழலியல் என்பது உயிரினங்களுக்கும் அவற்றைச் சூழ்ந்துள்ள இயற்கைச் சூழலுக்கும் இடையிலான தொடர்புகளை ஆராயும் துறையாகும். இந்நோக்கில் தமிழ் இலக்கியங்களை அணுகும்போது, நிலம், நீர், தாவரம், விலங்கு, மனிதன், தொழில் மற்றும் காலநிலை ஆகியவற்றின் பரஸ்பரத் தொடர்புகள் குறிப்பிடத்தக்கதாக அமைகின்றன. சமகால ஆய்வுகளும் தமிழ் செவ்வியல் இலக்கியங்களில் காணப்படும் இயற்கைப் பதிவுகளைச் சூழலியல் நோக்கில் ஆராய்கின்றன."[2]

"நிலத்தினும் பெரிதே
வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரள வின்றே"[3]

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் இயற்கையின் பரந்த தன்மையையும் மனித உணர்வுகளோடு அதன் தொடர்பையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

அதேபோல், கணியன் பூங்குன்றனாரின்,

"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா"[4]

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் மனிதர்களுக்கிடையிலான உலகளாவிய உறவை வலியுறுத்துகிறது. இக்கருத்தைச் சுற்றுச்சூழல் நோக்கில்

அணுகும்போது, உலகம் அனைவருக்கும் பொதுவானது என்பதோடு, அதன் இயற்கை வளங்களைப் பாதுகாப்பதும் அனைவருடைய பொறுப்பு என்ற சிந்தனையைப் பெற முடிகிறது.

இன்றைய நிலையில் காடழிப்பு, நீர்நிலைகள் அழிப்பு, காற்று மற்றும் நீர் மாசுபாடு, பிளாஸ்டிக் கழிவுகள், நிலச் சீரழிவு, உயிரினப் பல்வகைமை குறைதல், காலநிலை மாற்றம் போன்றவை உலகளாவிய பிரச்சினைகளாக மாறியுள்ளன. இச்சூழலில் தமிழின் தொன்மையான இயற்கைச் சிந்தனைகளை மீண்டும் வாசிப்பது அவசியமாகிறது. சங்க இலக்கியம் முதல் நவீன தமிழ் இலக்கியம் வரை இயற்கை எவ்வாறு அணுகப்படுகிறது என்பதையும், அவை இன்றைய சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பிற்கு வழங்கும் சிந்தனைகளையும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சங்க இலக்கியங்களில் இயற்கைச் சிந்தனையும் ஐந்திணைக் கோட்பாடும்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இயற்கையோடு மிக நெருக்கமான தொடர்பைக் கொண்டதாக சங்க இலக்கியம் விளங்குகிறது. குறிப்பாக, அக இலக்கியங்களில் மனித உணர்வுகளுக்கும் இயற்கை நிலப்பரப்புகளுக்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகிறது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்திணைகள் இயற்கைச் சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன.

ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் தனித்த தாவரங்கள், விலங்குகள், தொழில்கள், உணவு முறைகள், காலநிலை மற்றும் மக்களின் வாழ்வியல் ஆகியவை தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளன. குறிஞ்சி நிலம் மலைகளையும் அருவிகளையும் சார்ந்ததாகவும், முல்லை நிலம் காடுகளையும் மேய்ச்சல் நிலங்களையும் சார்ந்ததாகவும், மருத நிலம் வயல் மற்றும் நீர்வளத்தைச் சார்ந்ததாகவும், நெய்தல் நிலம் கடல்

மற்றும் கடற்கரையைச் சார்ந்ததாகவும், பாலை நிலம் வறட்சியை வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமைந்துள்ளது. இதனால் சங்கத் தமிழர்கள் நிலத்தின் இயல்புக்கு ஏற்ப தங்களுடைய வாழ்க்கை முறையை அமைத்துக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. இத்தகைய நிலம்–மனிதன்–உயிரினம்–தொழில் தொடர்பு, இன்றைய சூழலியல் பார்வையுடன் ஒப்பிட்டு ஆராயத்தக்கதாகும். பாமயன் திணையியல் கோட்பாட்டை சூழலுக்கும் உயிரினங்களுக்கும் இடையிலான உறவை விளக்கும் சிந்தனை மரபாக எடுத்துரைக்கிறார்.[5]

சங்கப் பாடல்களில் மலை, மழை, ஆறு, கடல், வயல், காடு, மரம், பறவை, விலங்கு ஆகியவை இயற்கைக் காட்சிகளாக மட்டும் இடம்பெறவில்லை. அவை மனித வாழ்வின் பொருளாதாரத்துடனும் உணர்வுகளுடனும் நெருங்கிய தொடர்புடையவையாக விளங்குகின்றன. எனவே, சங்க இலக்கியத்தின் இயற்கைச் சிந்தனை என்பது இன்றைய சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு என்ற கருத்திற்கு முன்னோடியாகக் கருதத்தக்க வாழ்வியல் பார்வையை வழங்குகிறது.

நீர்வளம், மழை, வேளாண்மை – தமிழர் சுற்றுச்சூழல் வாழ்வியல்

தமிழர் வாழ்வில் நீருக்கு மிக உயர்ந்த இடம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மழை, ஆறு, குளம், ஏரி, ஊற்று போன்ற நீர்நிலைகள் வேளாண்மை மற்றும் சமூக வாழ்க்கையின் அடிப்படையாக விளங்கின. “வான்சிறப்பு” அதிகாரத்தின் மூலம் திருவள்ளுவர் மழையின் இன்றியமையாமையை விரிவாக எடுத்துரைக்கிறார்.

“வான்நின்று உலகம் வழங்கி வருதலால்
தான்அமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று”[6]

என்ற குறள், மழை உலக வாழ்வின் ஆதாரம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

மேலும்,

“துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்பாய தூஉம் மழை”[7]

என்ற குறள், மழையானது உணவு உருவாக்கத்திற்கும் உயிர்களின் வாழ்விற்கும் அடிப்படையாக இருப்பதை உணர்த்துகிறது.

சங்க இலக்கியங்களிலும் மருத நிலத்தின் வழியாக வயல், நீர்வளம், உழவு, வேளாண்மை ஆகியவை விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. நீரைச் சார்ந்த வேளாண்மை முறைகள் தமிழரின் பொருளாதார வாழ்வின் மையமாக இருந்தன. இதனால் நீர்நிலைகளைப் பாதுகாப்பது என்பது வெறும் இயற்கைப் பாதுகாப்பு மட்டுமல்ல; அது சமூக வாழ்வையும் உணவுப் பாதுகாப்பையும் பாதுகாப்பதாகும்.

சூழலியல் பார்வையில் நீர் என்பது தனித்த வளமாக மட்டும் கருதப்படாமல், மனிதர்கள், தாவரங்கள், விலங்குகள் மற்றும் வேளாண்மை ஆகியவற்றை இணைக்கும் முக்கிய இயற்கை வளமாகக் கருதப்பட வேண்டும். இன்றைய சூழலில் நீர்நிலைகள் ஆக்கிரமிக்கப்படுதல், நிலத்தடி நீர்மட்டம் குறைதல், மழைநீர் சேகரிப்பு இல்லாமை போன்ற பிரச்சினைகள் தீவிரமடைந்துள்ளன. இந்நிலையில் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் நீரின் முக்கியத்துவத்தை மீண்டும் உணர்ந்து, மழைநீர் சேகரிப்பு, நீர்நிலைப் பாதுகாப்பு, நீர் சிக்கனம், பாரம்பரிய நீர்ப்பாசன முறைகளின் மீட்பு போன்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது அவசியமாகிறது.

நவீன தமிழ் இலக்கியங்களில் சுற்றுச்சூழல் சிக்கல்கள்

தொழில்மயமாக்கல், நகரமயமாக்கல், அறிவியல்–தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி ஆகியவை மனித வாழ்க்கையில் பல முன்னேற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. அதேவேளையில், இயற்கை வளங்களின் அதிகப்படியான சுரண்டலுக்கும் அவை காரணமாகியுள்ளன. காடுகள் அழிக்கப்படுதல், ஆறுகள் மாசுபடுதல், வேளாண் நிலங்கள் குடியிருப்புகளாக மாறுதல், தொழிற்சாலைக் கழிவுகள், காற்று மாசுபாடு, பிளாஸ்டிக் பயன்பாடு போன்றவை நவீன சமூகத்தின் முக்கிய சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினைகளாக உள்ளன.

இச்சிக்கல்கள் நவீன தமிழ் இலக்கியத்திலும் பிரதிபலிக்கின்றன. நவீன படைப்பாளிகள் இயற்கையை அழகியல் நோக்கில் மட்டுமல்லாமல், அழிக்கப்படும் வாழ்விடமாகவும், பாதிக்கப்படும் உயிர்ச்சூழலாகவும் அணுகத் தொடங்கியுள்ளனர். குறிப்பாக, கிராமப்புற வாழ்க்கை, விவசாயம், நீர்வளம், நில இழப்பு, தொழிற்சாலை மாசுபாடு போன்றவற்றை மையமாகக் கொண்ட படைப்புகள் சுற்றுச்சூழல் அழிவின் சமூக விளைவுகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

"சூழலியல் விமர்சனம் இலக்கியத்தில் மனிதன்–இயற்கை உறவை மையமாகக் கொண்டு படைப்புகளை அணுகும் பார்வையாக வளர்ந்துள்ளது. தமிழ் இலக்கியங்களில் சூழலியல் சிந்தனைகள் குறித்த ஆய்வுகளும் சங்ககால வாழ்க்கை இயற்கையோடு கொண்டிருந்த தொடர்பைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன."[8]

இங்கு நவீன இலக்கியத்தின் முக்கியப் பங்களிப்பு, சுற்றுச்சூழல் பிரச்சினையை வெறும் "இயற்கை அழிவு" என்ற நிலையில் நிறுத்தாமல், அது மனித வாழ்வாதாரம், விவசாயம், உணவு, பொருளாதாரம் மற்றும் சமூக வாழ்வோடு தொடர்புடையது என்பதை வெளிப்படுத்துவதாகும்.

இயற்கை வளங்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்தும் சமூக அமைப்பை விமர்சிப்பதன் மூலம் நவீன இலக்கியம் சுற்றுச்சூழல் விழிப்புணர்வை உருவாக்குகிறது. இத்தகைய படைப்புகள் வாசகர்களிடம் இயற்கையைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்புணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன. குறிப்பாக, இளைய தலைமுறையினரிடம் மரம் வளர்த்தல், நீரைச் சேமித்தல், பிளாஸ்டிக் பயன்பாட்டைக் குறைத்தல், உயிரினங்களைப் பாதுகாத்தல் போன்ற செயல்பாடுகளுக்கான விழிப்புணர்வை இலக்கியத்தின் வழியாக ஏற்படுத்த முடியும்.

சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பிற்கான இலக்கியத்தின் பங்களிப்பும் தீர்வுச் சிந்தனைகளும்

சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு என்பது அரசின் பொறுப்பு மட்டுமல்ல; ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் சமூகப் பொறுப்பாகவும் அமைகிறது. இப்பொறுப்புணர்வை உருவாக்குவதில் இலக்கியத்திற்கு முக்கியப் பங்கு உள்ளது. இலக்கியம் மனித மனத்தைத் தொடுவதால், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு குறித்த விழிப்புணர்வை அறிவியல் தகவல்களுடன் இணைத்து உணர்வுபூர்வமாக மக்களிடம் கொண்டு செல்ல முடியும்.

தமிழ் இலக்கிய மரபு இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வையே வலியுறுத்துகிறது. சங்க இலக்கியத்தின் திணைக் கோட்பாடு, நிலமும் மக்களும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவர்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. திருக்குறள் மழை மற்றும் வேளாண்மையின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைக்கிறது. பாரதியார் போன்ற நவீன கவிஞர்களின் படைப்புகளிலும் இயற்கை மீதான ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டைக் காண முடிகிறது. இவ்வாறான இலக்கியப் பாரம்பரியம் இன்றைய சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்புச் செயல்பாடுகளுக்கு கருத்தியல் அடித்தளமாக அமையக்கூடியது.

"நக்கீரன் எழுதிய தமிழ் ஒரு சூழலியல் மொழி என்ற நூலும் தமிழ் மொழி, உயிரினங்கள் மற்றும் சூழலியல் ஆகியவற்றின் தொடர்பை எடுத்துரைக்கிறது."[9] இதுபோன்ற ஆய்வுகள் தமிழ் மொழி மற்றும் இலக்கியத்தை சூழலியல் நோக்கில் மீண்டும் வாசிப்பதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்துகின்றன.

இன்றைய தலைமுறையினர் "இயற்கையை வெல்வது" என்ற எண்ணத்திலிருந்து விலகி, "இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்வது" என்ற சிந்தனைக்கு மாற வேண்டும். மரம் வளர்த்தல், நீர்நிலைகளைப் பாதுகாத்தல், மழைநீர் சேகரித்தல், இயற்கை வேளாண்மையை ஊக்குவித்தல், பிளாஸ்டிக் பயன்பாட்டைக் குறைத்தல், உள்ளூர் உயிரினங்களைப் பாதுகாத்தல், கழிவுகளை முறையாக மேலாண்மை செய்தல் போன்ற நடைமுறைகள் அவசியமாகின்றன.

மேலும், பள்ளி மற்றும் கல்லூரிக் கல்வியில் தமிழ் இலக்கியத்தின் இயற்கைச் சிந்தனைகளைச் சுற்றுச்சூழல் கல்வியோடு இணைப்பது பயனுள்ளதாக இருக்கும். சங்க இலக்கியத்தின் திணைக் கோட்பாட்டை மாணவர்கள் கற்றுக்கொள்ளும்போது, அது வெறும் இலக்கியக் கோட்பாடாக அல்லாமல், நிலம், உயிரினம், மனிதன் மற்றும் வாழ்வியல் ஆகியவற்றின் தொடர்பை உணர்த்தும் சூழலியல் அறிவாகவும் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். இவ்வகையான அணுகுமுறை இலக்கியக் கல்வியையும் சமூகப் பொறுப்பையும் ஒருங்கிணைக்கும்.

முடிவுரை

தமிழ் இலக்கியங்களின் வரலாற்றை நோக்கும்போது, இயற்கை மனித வாழ்விலிருந்து ஒருபோதும் பிரிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. சங்க இலக்கியத்தின் ஐந்திணைக் கோட்பாடு, மழை மற்றும் நீரின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கும் திருக்குறள், வேளாண்மை மற்றும் நிலவாழ்வைப் பதிவு செய்யும் இலக்கியங்கள் எனத் தமிழின்

இலக்கிய மரபு இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வியல் சிந்தனையைத் தொடர்ந்து வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளது.

நவீன காலத்தில் தொழில்மயமாக்கல் மற்றும் நகரமயமாக்கலின் விளைவாக இயற்கை வளங்கள் பெருமளவில் பாதிக்கப்படுகின்றன. இந்நிலையில் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் இயற்கை சார்ந்த வாழ்வியல் மதிப்புகளை மீட்டெடுப்பது அவசியமாகிறது. இயற்கை என்பது மனிதனுக்குப் பயன்படும் ஒரு வளம் மட்டுமல்ல; மனிதனின் வாழ்வைத் தாங்கி நிற்கும் உயிர்ச்சூழல் என்பதை இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

எனவே, **"இயற்கையைப் பாதுகாப்பது என்பது எதிர்கால மனித வாழ்வைப் பாதுகாப்பதாகும்"**[10] என்ற உணர்வை இலக்கியத்தின் வழியாக மக்களிடம் உருவாக்க வேண்டும். சங்க இலக்கியத்தின் இயற்கைநேயம் மற்றும் நவீன இலக்கியத்தின் சுற்றுச்சூழல் விழிப்புணர்வு ஆகிய இரண்டையும் இணைத்துப் பார்க்கும்போது, நிலையான வளர்ச்சிக்கும் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பிற்கும் தமிழ் இலக்கியம் குறிப்பிடத்தக்க சிந்தனை வளத்தை வழங்குகிறது என்பது தெளிவாகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பாமயன், திணையியல் கோட்பாடுகள், தடாகம் வெளியீடு, 2012.
2. ரவிக்குமார், ர., "Ecological References in Tamil Classical Literature", Indian Journal of Multilingual Research and Development, Vol. 6, Issue 3, 2025, pp. 7–15.
3. குறுந்தொகை, பாடல் எண் – 3.
4. புறநானூறு, பாடல் எண் – 192.
5. பாமயன், திணையியல் கோட்பாடுகள், தடாகம் வெளியீடு, 2012.
6. திருக்குறள், குறள் எண் – 11.

7. திருக்குறள், குறள் எண் – 12.
8. சுபாஷினி, பெ., “Environmental Consciousness in Tamil Literature”, Shanlax International Journal of Tamil Research, Vol. 4, No. 1, 2019.
9. நக்கீரன், தமிழ் ஒரு சூழலியல் மொழி, காடோடி பதிப்பகம், 2023.
10. ரவிக்குமார், ர., “Ecological References in Tamil Classical Literature”, Indian Journal of Multilingual Research and Development, Vol. 6, Issue 3, 2025, pp. 7–15.

துணைநூற்பட்டியல்

1. உ.வே. சாமிநாதையர், புறநானூறு, உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை.
2. உ.வே. சாமிநாதையர், குறுந்தொகை, உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை.
3. பரிமேலழகர், திருக்குறள் உரை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
4. ச.வே. சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம் – எட்டுத்தொகை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
5. மு. வரதராசனார், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சாகித்ய அகாதெமி, புதுதில்லி.